

Entrevista a Nina, presentadora del programa de TV3 '10 del 3'

¡Quina Nina!

"La Nina canta, la Nina balla, la Nina és espectacular", feien uns espots de premsa a tota plana, el dia 10 de març. Des de llavors, una frescor salvatge de Lloret de Mar, quasi desconeguda, té el repte d'encisar l'audiència de TV3 cada dimecres a les 9 del vespre.

Què vol dir haver estat musa de Xavier Cugat?

—Es van dir moltes coses, però tot aquell muntatge no ha significat res, personalment i professionalment. Al principi al·lucines, però l'únic que val són les feines que jo faci i les meves qualitats, en cas que en tingui.

—¿Li ha servit d'alguna cosa l'experiència d'Un, dos, tres?

—Sí, vaig aprendre a estimar la càmera i a menjar-me-la. No em va resultar gens fàcil passar de cantar en un escenari, on veus la gent i d'una manera intuïtiva saps on has d'anar i coneixes els mecanismes per a comunicar-t'hi o almenys els que a tu et funcionen, a un plató, on no hi ha públic i t'has de dirigir igualment a uns espectadors; ¡és tan fred i hi has de posar tanta imaginació...!

—¿Quines gratificacions té un programa concurs com 10 del 3?

—Home, d'entrada, no tenia cap atracció especial presentar un programa televisiu, però quan es va parlar de fer un canvi radical i de posar-hi música, provar de fer un *show* en el qual hi ha un concurs, el plantejament era molt diferent. Jo sempre demano, quan em truquen per treballar, si puc cantar: "Si puc, vinc; si no, no vinc". Després vaig tenir la sorpresa que quan vaig haver de presentar el dia de fer la gravació m'hi vaig trobar molt còmoda; i al programa hi ha un equip de gent boníssim.

—¿Ha calculat quants punts aconseguiria com a concursant del 10 del 3?

—Fa unes setmanes, segurament que poquíssims. Ara, cada vegada estic més preparada... El que no puc fer és presentar un concurs aquí, després de viure fora cinc anys, sense haver-me preparat a fons.

—¿Es ambiciosa?

—No. Tinc més ganes que mai de fer moltes coses, que per a mi són projectes ambiciosos, però això és com la paraula èxit, ¿què és l'èxit? Tot depèn de l'escala de valors que tinguis.

—¿Què encapçala la seva?

—Per damunt de tot, la meua vida privada i l'èxit va més lligat a això que no pas a la meua vida professional. Anar pel carrer i que la gent et conegui no deixa de ser un accident.

—¿On es troba més bé, dins del món de l'espectacle?

—Crec que no hi ha cap cosa en el món que m'agradi tant com cantar.

—¿Ha estudiat cant?

—No, mai, perquè sóc molt punyetera i tinc molta orel·la i les coses em costen relativament poc, musicalment parlant. Sempre he començat fent piano, cant —no clàssic, sinó jazz, improvisació i aquestes coses...—, però ho he deixat, no sóc constant en res en general, em "penjo"... Això sí, s'ha d'aprendre a respirar, que és la base de tot.

—D'això se'n diu autoconfiança.

—¡Ah, sí! Jo, cantant, tota. Sé molt bé fins on arribo i tinc molt clar que hi ha moltes coses que és molt possible que no pugui fer mai amb la veu, però tampoc no em preocupa.

—¿En qui es fixa, doncs?

—En gent que m'agrada moltíssim; de les clàssiques: Sarah Vaughan, Ella Fitzgerald, Betty Carter..., i de les modernes: Patty Austin, Whitney Houston, Maria Carey... No ho sé, és que tinc milers de discos... Al Jarreau, Bobby McFerrin, Take Six... tot gent de color. Hi ha informació molt bona, i si la saps captar pots treballar a casa.

—La gran majoria de l'audiència de TV3, que no la coneix, la veurà, ara, com una nena bufona i llestos. ¿Com li agradaria que la coneguessin?

—Com a cantant. He viscut a Madrid cinc anys i aquí no sóc coneguda, no he fet res, a banda el musical *Cabaret*, amb què em vaig fer conèixer a Catalunya. Al programa, quedarà bastant clar que sóc cantant.

—De totes maneres, el seu look trenca

el prototip de noia catalana que ofereix TV3...

—Sí, però no m'han fet; la noia que surt allà sóc jo. No han buscat la imatge, sinó que han buscat la professional; crec jo, vaja.

—¿No hi ha hagut cap crítica de l'escot amb què es va estrenar a TV3?

—De moment, no. Almenys, a mi no m'ha arribat. De totes maneres, com que no tinc pit, no passa res.

—El món de l'espectacle, ¿és un terreny tan propici a la infidelitat com la gent es pensa?

—¡I ca! Això és una ximpleria. Quan jo vaig començar a cantar tenia 16 anys i me n'havia d'anar amb una orquestra de setze músics, setze homes, a recórrer món, i els meus pares, que m'estimen molt, van confiar plenament en mi. Crec que les infidelitats i altres coses estan en un mateix, però suposo que aquest món ho facilita...

—¿Per què?

—No crec pas que en aquesta professió hi hagi més putes i més *maricons* que fora, però som gent pública i aleshores la gent s'assabenta més de les nostres coses. Som aquí, a la vista de tothom i és una factura que hem de pagar.

—¿Com veu la seva participació en Eurovisión, després de quatre anys?

—¡Uf! Sembla que n'hagin passat vint. Doncs, que va estar molt bé fer-ho i que després, tant jo com la gent que m'envoltava, no vam saber aprofitar la popularitat que et dóna una cosa així. Però el regust és bo.

—La Nina balla, la Nina canta, la Nina és espectacular... ¿i què més?

—Jo no ho he dit, això, ¡eh! Mira, la Nina canta, la Nina fa veure que balla —vaig a classes de ball, no es pot anar tant 'a la fresca' per la vida—, i la Nina no sé si és espectacular, però és el què és... molt transparent.

Joan Marí